

Studiul 10: Desăvârșiți în Hristos

Sabat după-amiază, 28 februarie

De memorat:

„Nimeni, dar, să nu vă judece cu privire la mâncare sau băutură, sau cu privire la o zi de sărbătoare, cu privire la o lună nouă sau cu privire la o zi de Sabat, care sunt umbra lucrurilor viitoare, dar trupul este al lui Hristos.”

Coloseni 2:16,17

Ai fost vreodată întrebat de ce ții Sabatul? Poate chiar textul de memorat din această săptămână a fost folosit ca „dovadă” împotriva Sabatului. Doar că acest text nu a fost scris cu referire la porunca a patra, ci ca reacție la ideile greșite ale unor falși învățători. Care erau aceste învățături greșite?

Mai întâi, învățătura greșită este descrisă drept „filozofie”, „datina oamenilor”, „învățăturile începătoare ale lumii, și nu după Hristos” (Coloseni 2:8). De asemenea, ea includea circumcizia și păzirea sărbătorilor iudaice (Coloseni 2:11,16), împreună cu ritualuri de purificare și reglementări iudaice legate de mâncare (Coloseni 2:16,21). Implica și închinarea la îngeri sau împreună cu îngerii ori o încercare de a imita închinarea îngerească (Coloseni 2:18). În al treilea rând, se baza pe „porunci și învățături omenești” și posibil să fi implicat practici ascetice (Coloseni 2:22,23).

Acești falși învățători erau în mod clar religioși și sinceri, dar au înțeles greșit Evanghelia. Săptămâna aceasta vom vedea de ce. Și vom vedea de ce versetul de memorat nu are nicio legătură cu păzirea Sabatului în ziua a șaptea.

Înțelepciunea și cunoașterea

Iov a întrebat: „Dar înțelepciunea unde se găsește? Unde este locuința priceperii?” (Iov 28:12). Pavel răspunde: la Hristos, „în care sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și ale științei” (Coloseni 2:3; compară cu 1 Corinteni 1:30). Dacă Îl avem pe Hristos, avem „din plin bogăția siguranței pe care o dă priceperea” scopului vieții (Coloseni 2:2, EDCR). Prin El a fost dezvăluit misterul lui Dumnezeu, care cuprinde întregul plan de salvare.

1. Care este scopul scrierii acestei epistole, după cum declară Pavel în Coloseni 2:1-7?

Coloseni 2:1-7

- ¹ Vreau, în adevăr, să știți cât de mare luptă duc pentru voi, pentru cei din Laodiceea și pentru toți cei ce nu mi-au văzut fața în trup;
- ² pentru ca să li se îmbărbăteze inimile, să fie uniți în dragoste și să capete toate bogățiile plinătății de pricepere, ca să cunoască taina lui Dumnezeu Tatăl, adică pe Hristos,
- ³ în care sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și ale științei.
- ⁴ Spun lucrul acesta pentru ca nimeni să nu vă înșele prin vorbiri amăgitoare.
- ⁵ Căci, măcar că sunt departe cu trupul, totuși cu duhul sunt cu voi și privesc cu bucurie la buna rânduială care domnește între voi și la tăria credinței voastre în Hristos.
- ⁶ Astfel, dar, după cum ați primit pe Hristos Isus, Domnul, așa să și umblați în El,
- ⁷ fiind înrădăcinați și zidiți în El, întăriți prin credință, după învățăturile care v-au fost date, și sporind în ea cu mulțumiri către Dumnezeu.

Cuvântul grecesc *paraklēthōsin* înseamnă „încurajat/îmbărbătat/întărit” (Coloseni 2:2). Dorința lui Pavel nu este doar să-i ajute pe credincioșii din Colose să recunoască învățăturile false, ci și ca aceștia „să fie uniți” (*sumbibasthentes*) în dragostea creștină. Timpul folosit pentru ambele verbe – „să li se îmbărbăteze” și „să fie uniți” – indică încrederea lui Pavel că această epistolă își va atinge scopul. El i-a laudat pe coloseni pentru „buna rânduială” și „tăria credinței [lor] în Hristos” (Coloseni 2:5).

Termenul grecesc *taxis*, tradus prin „rânduială” (VDC)/„ordine” (BTF)/„organizare” (NTR), este folosit în Noul Testament cu referire la „rânduiala” preotească (VDC)/„modelul preoției” (NTR) lui Aaron (Luca 1:8; Evrei 7:11) și a lui Melhisedec (Evrei 5:6,10; 6:20; 7:11,17), dar Pavel îl aplică organizării din biserică (1 Corinteni 14:40), inclusiv aici. Uneori există tendința de a considera ordinea și organizarea bisericească o simplă instituție ecleziastică, fără semnificație teologică.

Dar, prin prescrierea unei conduite potrivite la închinare (vezi, de exemplu, 1 Corinteni 11) și prin specificarea modului în care trebuie aleși prezbiterii și diaconii (1 Timotei 3; Tit 1), Pavel a fost foarte atent să păstreze ordinea în biserică. Prin aceste măsuri, înțelepciunea lui Dumnezeu și învățăturile Bibliei sunt păstrate și răspândite.

Ca rezultat al învățăturii corecte pe care o primiseră de la colaboratorii lui Pavel, colosenii aveau „tăria credinței”. Aceasta nu poate fi clătinată, deoarece se sprijină pe o temelie biblică solidă care, dacă ar fi urmată, i-ar ajuta să se ferească de rătăcirile promovate de învățătorii falși.

Care a fost experiența ta în ce privește nevoia de „ordine” în propria viață spirituală?

„Înrădăcinați și zidiți în Hristos”

Tema Epistolei către coloseni este în același timp unul dintre cele mai clare mottouri pentru viața creștină: „Astfel dar, după cum ați primit pe Hristos Isus, Domnul, așa să și umblați în El” (Coloseni 2:6). Noi primim mântuirea prin faptul că primim o Persoană, nu doar un set de învățături. Dar a-L primi pe Domnul Isus înseamnă și a accepta toate învățăturile Lui, așa cum au fost transmise prin apostoli și prin profeții Bibliei (vezi Efeseni 2:20). Dar, mai presus de orice, a-L accepta pe Hristos înseamnă moarte față de sine, o predare completă a eului în fața viului Hristos.

Cuvântul viu (Isus Hristos) nu poate fi separat de Cuvântul scris (Biblia). Sunt cele două fețe ale aceleiași monede. De fapt, doar prin Scriptură Îl putem cunoaște pe Domnul Isus. Umblăm, sau ne trăim viața, „în El”, ceea ce înseamnă că Îi permitem Cuvântului Său și Duhului Său să ne îndrume în toate deciziile și faptele noastre.

În Coloseni 2:7, Pavel folosește o metaforă biblică frecventă care îi compară pe creștini cu plantele. Ne înrădăcinăm în Hristos prin acceptarea Lui ca Mântuitor și prin organizarea vieții noastre conform Cuvântului Său. Așa ajungem să fim „întăriți prin credință”.

2. Cum clarifică Isaia 61:3; Matei 3:10; Luca 8:11-15; 1 Corinteni 3:6 metafora plantei ca simbol al credincioșilor?

Isaia 61:3

³ să dau celor întristați din Sion, să le dau o cunună împărătească în loc de cenușă, un untdelemn de bucurie în locul plânsului, o haină de laudă în locul unui duh mâhnit, ca să fie numiți „terebinți ai neprihănirii”, „un sad al Domnului”, ca să slujească spre slava Lui.”

Matei 3:10

¹⁰ Iată că securea a și fost înfiptă la rădăcina pomilor: deci orice pom, care nu face rod bun, va fi tăiat și aruncat în foc.

Luca 8:11-15

- ¹¹ Iată ce înțeles are pilda aceasta: Sămânța este Cuvântul lui Dumnezeu.
- ¹² Cei închipuiți în sămânța căzută lângă drum sunt cei ce aud; apoi vine diavolul și ia Cuvântul din inima lor, ca nu cumva să creadă și să fie mântuiți.
- ¹³ Cei închipuiți în sămânța căzută pe stâncă sunt aceia care, când aud Cuvântul, îl primesc cu bucurie; dar n-au rădăcină, ci cred până la o vreme, iar când vine ispita, cad.
- ¹⁴ Sămânța care a căzut între spini închipuiește pe aceia care, după ce au auzit Cuvântul, își văd de drum și-l lasă să fie înăbușit de grijile, bogățiile și plăcerile vieții acesteia și n-aduc rod care să ajungă la coacere.
- ¹⁵ Sămânța care a căzut pe pământ bun sunt aceia care, după ce au auzit Cuvântul, îl țin într-o inimă bună și curată și fac rod în răbdare.

1 Corinteni 3:6

- ⁶ Eu am sădit, Apolo a udat, dar Dumnezeu a făcut să crească:

Pavel descrie clar alternativele pe care credincioșii le au la dispoziție. Una este aceea de a rămâne „un sad al Domnului” (Isaia 61:3) și a continua să fim desăvârșiți în Hristos, ținându-ne de El și de învățăturile Lui. Alternativa ar putea fi comparată cu o plantă artificială, care poate părea reală, dar care de fapt este lipsită de viață. Prin adoptarea unor filozofii și tradiții omenești, suntem înrobiți (Coloseni 2:8, NTR). Deși Hristos ne-a eliberat, este posibil să fim din nou prinși sub un jug de robie (Galateni 5:1; compară cu Faptele 15:10).

Pe scurt, acceptarea învățăturilor nebiblice înseamnă respingerea lui Hristos, deoarece aceia care pică în capcana învățăturilor false au adoptat, din păcate, o evanghelie diferită și au acceptat autoritatea oamenilor în locul autorității Scripturii (vezi Galateni 1:6-9). Acest lucru era un pericol în biserica primară și rămâne un pericol și astăzi.

Care a fost experiența ta cu ceea ce înseamnă moartea față de sine pentru a-L primi pe Hristos? De ce trebuie să fie acesta un proces continuu?

Pironit pe cruce

3. Ce probleme pare să combată Pavel în Coloseni 2:11-15?

Coloseni 2:11-15

- ¹¹ În El ați fost tăiați împrejur, nu cu o tăiere împrejur făcută de mână, ci cu tăierea împrejur a lui Hristos, în dezbrăcarea de trupul poftelor firii noastre pământești,
- ¹² fiind îngropați împreună cu El, prin botez, și înviați în El și împreună cu El, prin credința în puterea lui Dumnezeu care L-a înviat din morți.
- ¹³ Pe voi, care erați morți în greșelile voastre și în firea voastră pământească netăiată împrejur, Dumnezeu v-a adus la viață împreună cu El, după ce ne-a iertat toate greșelile.
- ¹⁴ A șters zăpăsul cu poruncile lui, care stătea împotriva noastră și ne era potrivnic, și l-a nimicit, pironindu-l pe cruce.
- ¹⁵ A dezbrăcat domniile și stăpânirile și le-a făcut de ocară înaintea lumii, după ce a ieșit biruitor asupra lor prin cruce.

Aceste texte, în special Coloseni 2:14, sunt frecvent folosite greșit ca argument împotriva legii și păzirii Sabatului. Pentru a ajuta la înțelegerea acestor texte, adventiștii de ziua a șaptea au propus două principale interpretări: în primul rând, „zăpăsul” (VDC)/„înscrișul” (EDCR) pironit pe cruce este lista acuzațiilor aduse „împotriva noastră” – similar cu inscripția pe care Pilat a atârnat-o pe crucea Domnului Isus (Matei 27:37; Ioan 19:19,20). A doua interpretare este că legea ceremonială scrisă de Moise (vezi Deuteronomul 31:24-26) a fost pironită pe cruce. Când privim versetul în contextul mai larg, putem vedea că se referă în mod clar la legea ceremonială.

Pavel se referă și la o tăiere împrejur care nu a fost „făcută de mână” (Coloseni 2:11), adică se referă la o circumcizie „a inimii” (Romani 2:28,29; compară cu Deuteronomul 30:16), spre deosebire de circumcizia fizică – una dintre cele mai importante prevederi ale legii ceremoniale (Leviticul 12:3; compară cu Exodul 12:48). Apoi Pavel leagă această schimbare interioară de „dezbrăcarea de trupul poftelor firii noastre pământești” și de botezul prin scufundare. Prin acest botez, ne identificăm cu moartea și învierea lui Hristos (Coloseni 2:11,12).

Această experiență de convertire este apoi comparată cu starea de „morți în greșelile” noastre și apoi „adu[și] la viață” împreună cu Hristos, care „ne-a iertat toate greșelile” (Coloseni 2:13). Cuvântul „poruncile” (Coloseni 2:14) se referă la decrete legale, fie seculare (Luca 2:1; Faptele 17:7), fie ecleziastice (Faptele 16:4). Acest termen grecesc mai apare doar o singură dată în scrierile lui Pavel și se referă la legea ceremonială, care forma un zid de despărțire între evrei și neamuri (Efeseni 2:14,15). Deoarece Pavel a făcut deja referire la iertarea păcatelor și la schimbarea interioară simbolizată de botez, este puțin probabil ca el să revină asupra acestui subiect folosind o metaforă diferită, care nu apare în niciun alt loc din Scriptură. În schimb, Pavel pare să sublinieze o idee similară din Efeseni: credincioșii neevrei din Colose nu trebuie să se preocupe de respectarea legii ceremoniale, inclusiv a circumciziei, și nici de legile purității care însoțeau un astfel de angajament (compară cu Faptele 10:28,34,35). În mod evident, Pavel nu sugera că Cele Zece Porunci au fost pironite pe cruce, când, în mai multe locuri, el definește păcatul drept călcarea Celor Zece Porunci (Romani 7:7).

Umbră sau realitate?

4. Ce practici iudeo-creștine evidențiază Pavel în Coloseni 2:16-19?

Coloseni 2:16-19

- ¹⁶ Nimeni, dar, să nu vă judece cu privire la mâncare sau băutură, sau cu privire la o zi de sărbătoare, cu privire la o lună nouă sau cu privire la o zi de Sabat,
¹⁷ care sunt umbra lucrurilor viitoare, dar trupul este al lui Hristos.
¹⁸ Nimeni să nu vă răpească premiul alergării, făcându-și voia lui însuși, printr-o smerenie și închinare la îngeri, amestecându-se în lucruri pe care nu le-a văzut, umflat de o mândrie deșartă, prin gândurile firii lui pământești,
¹⁹ și nu se ține strâns de Capul din care tot trupul, hrănit și bine încheșat, cu ajutorul încheieturilor și legăturilor, își primește creșterea pe care i-o dă Dumnezeu.

Până în ziua de azi, nu există un acord asupra problemelor abordate de Pavel aici. Însă epistola lui Pavel oferă multe informații despre un posibil factor de divizare iudeo-creștină în această biserică formată în mare parte din neevrei (Coloseni 2:13). Cu alte cuvinte, credincioșii evrei promovau practici pe care ceilalți membri nu trebuiau neapărat să le urmeze.

În mod clar, Coloseni 2:16 enumeră o serie de practici evreiești obișnuite care aparent erau continuate de unii evrei convertiți la creștinism. Chiar și elementele din Coloseni 2:18 se potrivesc în același context. Domnul Isus a criticat pretențiile de umilință ale liderilor religioși (de exemplu, Matei 6:1,5,7,16). Din Sulurile de la Qumran aflăm că îngerii ocupau un loc important în unele concepții iudaice despre închinare. Așadar, problemele cu care se confrunta Pavel în Colose erau, cel mai probabil, similare cu cele cu care se confrunta în alte părți.

Deoarece Coloseni 2:16 este un text des înțeles greșit, este important să îl analizăm mai în detaliu. (1) Folosirea cuvântului „dar” (VDC)/ „așadar” (EDCR) indică faptul că aceasta este o concluzie. Pavel respinsese anterior necesitatea circumciziei fizice, deoarece ceea ce contează este schimbarea interioară a inimii (Coloseni 2:11-15). (2) Formularea „mâncare sau băutură” face referire la jertfele de mâncare și de băutură pe care israeliții le aduceau la templu. (3) Precizarea „o zi de sărbătoare, [...] o lună nouă sau [...] o zi de Sabat” (Coloseni 2:16) trimite, se pare, la Osea 2:11, unde apare

aceeași succesiune de zile ceremoniale, inclusiv sabaturile ceremoniale (vezi Leviticul 23:11,24,32).

Esențială pentru înțelegerea acestui verset este propria interpretare a lui Pavel: că acestea „sunt umbra lucrurilor viitoare, dar trupul este al lui Hristos” (Coloseni 2:17). Aceste zile ceremoniale, la fel ca jertfele, făceau trimitere la lucrarea lui Hristos (vezi 1 Corinteni 5:7; 15:23). Sabatul din ziua a șaptea, în schimb, a fost instituit în Eden, înainte de păcat și cu mult înainte de adoptarea jertfelor ceremoniale din sanctuar; prin urmare, Sabatul nu era o umbră care trebuia înlăturată după cruce.

Deși nu Sabatul este în discuție aici, cum ai putea aplica sfatul lui Pavel de a nu-i judeca pe alții?

Porunci omenești

5. Cum înțelege muștrările lui Pavel din Coloseni 2:20-23 în lumina celorlalte elemente discutate în acest capitol?

Coloseni 2:20-23

²⁰ Dacă ați murit împreună cu Hristos față de învățăturile începătoare ale lumii, de ce, ca și cum ați trăi încă în lume, vă supuneți la porunci ca acestea:

²¹ „Nu lua, nu gusta, nu atinge cutare lucru!”?

²² Toate aceste lucruri, care pier odată cu întrebuințarea lor și sunt întemeiate pe porunci și învățături omenești,

²³ au, în adevăr, o înfățișare de înțelepciune, într-o închinare voită, o smerenie și asprime față de trup, dar nu sunt de niciun preț împotriva gădilării firii pământești.

La fel ca în Epistola către galateni, Pavel spune că preocuparea pentru respectarea ceremoniilor iudaice constituie „învățăturile începătoare ale lumii” (Coloseni 2:8,20; compară cu Galateni 4:3,9). Cu alte cuvinte, la fel ca templul pământesc, aceste lucruri țin de pământ, dar cetățenia noastră este în ceruri. Nu trebuie să fim împovărați de legea ceremonială, deoarece ea doar a prefigurat realitatea de care ne bucurăm acum prin Hristos. Adică, deși au fost date inițial de Dumnezeu, aceste ritualuri, după ce și-au îndeplinit funcția, nu mai sunt necesare.

Deoarece toate aceste reglementări au fost desființate la cruce, așa cum indică mâna divină care a rupt în două perdeaua templului (Matei 27:51; compară cu Daniel 9:27), creștinii (inclusiv evreii creștini) nu mai sunt supuși acestor reguli. Dacă ne-am mai supune lor, ne-am identifica de fapt cu această lume, care este trecătoare, spre deosebire de lumea nouă, care ne este promisă prin Domnul Hristos. În definitiv, noi așteptăm „ceruri noi și un pământ nou, în care va locui neprihănirea” (2 Petru 3:13), nu doar o renovare a acestei lumi vechi.

Pe lângă faptul că fariseii și cărturarii adăugaseră cerințe omenești la legile mozaice (vezi Marcu 7:1-13), perpetuarea ceremoniilor Vechiului Testament, care se împliniseră în Hristos, nu mai putea fi considerată o cerință divină, ci doar o obligație impusă de oameni. De fapt, se pare că ele ajunseseră să fie o povară pentru credință, în loc să o întărească. Este foarte ușor să ajungi să privești împlinirea acestor lucruri nu doar un motiv de superioritate față de cei care nu le

urmează – lucru deja grav –, ci poate chiar, subtil, un merit pentru mântuire – o capcană în care nu vrem să cădem.

De-a lungul istoriei creștine, experții în Biblie au cedat ispitei de a face declarații religioase, uzurpând rolul Duhului Sfânt în îndrumarea credincioșilor cu privire la sensul textului. Hristos Însuși este izvorul adevărului din Scripturi, așa cum susțin Pavel și ceilalți scriitori ai Bibliei.

Cum înțelegem că singura noastră bază pentru mântuire este ceea ce Domnul Isus a făcut deja pentru noi, în afara noastră și în locul nostru – mai mult decât ceea ce El face în noi?

Un gând de încheiere

„Ca și în zilele apostolilor, oamenii au încercat, prin tradiție și filozofie, să distrugă credința în Scriptură, iar în prezent, prin simțămintele plăcute ale înaltei critici, evoluționismului, spiritismului, teozofiei și panteismului, vrăjmașul neprihănirii caută să îndrume suflete spre cărări oprite. Pentru mulți, Biblia este o candelă fără untdelemn, pentru că și-au îndrumat mințile spre căile credinței speculative, care rezultă într-o greșită înțelegere și în confuzie. Lucrarea înaltei critici, disecând, presupunând și reclădind, distruge credința în Biblie ca revelație divină. Ea privează Cuvântul lui Dumnezeu de puterea de a-i ghida, înălța și inspira pe oameni. Prin spiritism, mulțimi de oameni sunt învățați să creadă că dorința este legea cea mai înaltă, că desfrâul este libertate și omul este răspunzător numai față de sine însuși.

Urmașul lui Hristos se va confrunta cu «vorbiri amăgitoare», în legătură cu care apostolul îi avertiza pe credincioșii coloseni. Credinciosul va întâmpina interpretări spiritiste ale Scripturii, dar nu trebuie să le primească. Glasul lui trebuie să se audă vestind cu claritate adevărurile veșnice ale Scripturilor. Ținându-și ochii ațintiți la Hristos, el trebuie să înainteze constant pe calea arătată, ignorând toate ideile care nu sunt în armonie cu învățătura Domnului Isus” (Ellen G. White, Faptele apostolilor, p. 474, 475).

Zilnic: 1 Regi 21 – 2 Regi 5; Ellen G. White, Dietă și hrană, cap. 6 (integral)

1. Ce a făcut Ahab după ce a auzit cuvintele de mustrare ale lui Ilie?
2. La ce moment al zilei și ce anume s-a strigat prin toată tabăra?
3. Cum a fost înălțat Ilie la cer?
4. Cum l-a înviat Elisei pe copilul sunamitei?
5. Care era starea omenirii în timpul primei veniri a Domnului Hristos?